

ת"פ 21062/03/15 - מדינת ישראל נגד שי אהרון, אלירן מחפוד, יהודה מלאכי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 21062-03-15 מדינת ישראל נ' אהרון ואח'

28 ספטמבר 2016

בפני כבוד השופטת נאוה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. שי אהרון

2. אלירן מחפוד

3. יהודה מלאכי

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד נדב שחם

הנאשמים בעצמם וב"כ עו"ד שי רודה

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשמים מהמיוחס להם בכתב האישום.

2. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ולנאשמים **1 ו-2** יוחסה אף עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, בעת הרלוונטית הועסקו מוחמד ג'באר (להלן: "המתלונן") ונאשם 2 - ע"י נאשם 1 כנהגי משאית בחברת הובלות שבבעלות נאשם 1.

ביום **1.7.14** התגלע ויכוח בין המתלונן לנאשם 1 על רקע רצונו של המתלונן לנסוע לביתו ולשוב ביום למחרת, במהלך יום העובדה, ודרישתו של נאשם 1 מהמתלונן להשאיר בירחיב את המשאית שבבעלותו בה נהג.

המתלונן התעלם מהנחייתו של נאשם 1, ונסע לכיוון ביתו, כשנעצר ע"י המשטרה בצומת תפוח לאחר שהוזעקה

עמוד 1

ע"י נאשם 1.

נאשם 2 שהגיע למקום יצא מהמשאית בה נהג, ניגש אל המתלון וקרא לו "יא בן זונה אני אזיין אותך" כשהוא מתקרב לעברו ונחסם ע"י השוטר מלהגיע אל המתלון.

מיד לאחר מכן הגיעו למקום נאשמים 1 ו-3, כשנאשם 1 יצא מרכבו ניגש אל המתלון ואמר לו "יא בן זונה מה אתה מקלל את אמא שלי אני אראה לך" ונאשם 3 קרא בקול "מי רוצה לקבל מכות?" ומיד לאחר מכן הכה **נאשם 1** את המתלון במכת אגרוף.

המתלון נפל ארצה מיד לאחר שהוכה ע"י נאשם 1 ומיד לאחר מכן עטו עליו **נאשמים 2 ו-3** והחלו בועטים בו פעמים מספר בחוזקה בכל הגוף, כשהמתלון מנסה להגן על ראשו באמצעות ידיו.

כתוצאה מכך, נותר המתלון עם שבר מוטגיה ושטף דם בזרוע שמאל שגובסו לאחר שהובהל לבי"ח "רבין" בפתח תקווה.

3. בתשובתם לכתב האישום כפרו הנאשמים במיוחס להם.

נאשם 1 -מודה כי בעקבות סכסוך עם המתלון ביקש ממנו שלא ייסע במשאית והמתלון מצדו הודיע כי הוא לוקח את המשאית של נאשם 1 ונוסע עמה לאבו גוש ו"שאם נאשם 1 גבר- שיבוא לשם".

לאור האמור, ביקש נאשם 1 מנאשם 2 שיעצור את המתלון לבל ייקח את המשאית לשטחים ונאשם 2 דיווח לנאשם 1 כי המתלון פגע במשאית שבה נהג ובמקביל הזעיק נאשם 1 את המשטרה שהוזעקה למרדף אחר המתלון.

בהגיעם למקום מודה נאשם 1 כי היו חילופי דברים הדדיים שהובילו לרמת ידיים מצד המתלון ונאשם 1 התגונן ונחבל.

נאשם 1 מכחיש כי נתן אגרוף למתלון וכי האחרון נפל כתוצאה מכך.

נאשם 2 -לטענתו קיבל שיחת טלפון ממעבדו, נאשם 1, שנשמע נסער ואמר לו שהמתלון גנב משאית ושיעזור לו לעצור בעדו.

עוד טוען כי באירוע איים עליו המתלון, וכי נאשם 2 התגונן מהמכות שהופנו כלפיו.

נאשם 3 -מכחיש כי התנפל על המתלון כשהוא שכוב על הקרקע

4. על עדי המאשימה נמנו:

(1) ע"ת/1-המתלון (עמ' 21-6 לפרוטוקול)

עמוד 2

(2) ע"ת/2-איסמעיל איברהים (עמ' 22-33 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-דיאנה סריצ'ב (עמ' 35-37 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-יקיר כהן (עמ' 37-41 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/5-ארטיום צ'רנוגלז (עמ' 43-44 לפרוטוקול)

(6) ע"ת/6-רס"ב גיל חיימי (עמ' 44-50 לפרוטוקול)

(7) ע"ת/7-ד"ר אלכסנדר חמודיס (עמ' 51-53 לפרוטוקול)

5. על עדי ההגנה נמנו:

(1) ע"ה/1-נאשם 1 (עמ' 54-59 לפרוטוקול)

(2) ע"ה/2- נאשם 2 (עמ' 60-63 לפרוטוקול)

(3) ע"ה/3- נאשם 3 (עמ' 63-64 לפרוטוקול)

6. דיון ומסקנות

אין חולק כי בעת הרלוונטית לכתב האישום, עבד המתלון כנהג משאית סמי טריילר השייכת לנאשם 1, בעסק להובלת חציר וקש בבעלותו של נאשם 1 (עמ' 6 ש' 10-14).

עוד אין מחלוקת כי ברקע לאירוע נשוא כתב האישום, סכסוך שהתגלע בין המתלון לנאשם 1 בשל סירובו של המתלון לבצע הובלת סחורה ונסיעה עם המשאית לביתו, בניגוד להנחייתו של נאשם 1.

גרסתם של המתלון ואיסמעיל

מעדותו של המתלון עולה כי ביום האירוע, שהיה היום השני לצום הרמדאן, החל את יום העבודה ב-4 לפנות בוקר, ביחד עם איסמעיל גיסו שהצטרף אליו (עמ' 13 ש' 21-22, ש' 24), וביצע שתי הובלות במסגרת עבודתו (עמ' 7 ש' 3-9, ש' 11; עמ' 12 ש' 17-18; עמ' 14 ש' 21-22).

בשעות הצהריים, התקשר נאשם 1 למתלון וביקש שיעשה נסיעה נוספת אולם המתלון סרב בטענה כי הוא עייף מהעבודה במהלך הצום, וכי בכוונתו לנסוע הביתה עם המשאית כפי שעשה מידי יום מאז החל לעבוד אצל נאשם 1 (עמ' 7 ש' 13-18, ש' 22-29; עמ' 11 ש' 32-33; עמ' 19 ש' 24).

יש לציין כי על גרסה זו חזר המתלון אף בפני השופט גיל חיימי (עמ' 45 ש' 6, ש' 28-29).

בשלב זה, מתאר המתלון כי החל דין ודברים בינו לבין נאשם 1, בשל התעקשותו של נאשם 1 כי המתלון יבצע את ההובלה הנוספת (עמ' 7 ש' 19-21), ובכלל זה החליפו השניים קללות ואיומים (עמ' 7 ש' 31-32).

לאור סירובו- הורה לו נאשם 1 להביא את המשאית לביתו במושב ירחיב (עמ' 15 ש' 4-7), אולם המתלון עמד בסירובו בכעס, והודיע לנאשם 1 כי הוא נוסע עם המשאית לביתו באבו גוש (עמ' 7 ש' 33; עמ' 8 ש' 4-5, ש' 23), וככל שרוצה- יכול לבוא לאסוף את המשאית מביתו שם (עמ' 9 ש' 16).

הגם שהמתלון הודה כי המשאית הינה בבעלותו של נאשם 1 והוא אינו יכול לעשות בה כרצונו, הרי שלא הייתה לו כל אפשרות אחרת לחזור לביתו, מלבד בהיותו עייף מן הצום (עמ' 8 ש' 5-6, ש' 9, ש' 16, ש' 17-21).

מיד ובסמוך לכך, ראה המתלון את נאשם 2, שעובד אף הוא כנהג משאית בעסק של נאשם 1 (עמ' 9 ש' 26), כשהוא מנסה לחסום את נתיב נסיעתו באמצעות המשאית בה נהג (עמ' 8 ש' 1-2, ש' 25-27).

המתלון מודה כי בעת שנאשם 2 הגיע עם המשאית וניסה לחסום אותו - המשיך בנסיעה עם משאיתו שלו, תוך שהוא סוטה לנתיב הנגדי **ופוגע** בנגרר של המשאית של נאשם 2 (עמ' 8 ש' 27-28, ש' 31-33; עמ' 14 ש' 11-6; עמ' 12 ש' 14-16).

דברים אלה מובאים אף בעדותו של איסמעיל לפיה נאשם 2 חסם אותם עם משאיתו אולם המתלון המשיך לנסוע ולא עצר, ועל כן שרט את משאיתו של נאשם 2 (עמ' 31 ש' 21-24).

משלא עצר- התקשר אליו נאשם 2 קילל אותו ואיים עליו "**אני אזיין אותך**" (עמ' 9 ש' 21-22).

המתלון מודה כי אף הוא קילל את נאשם 1 ו-2 בשיחה זו, אבל מכחיש שאיים עליו "אני אזיין אותך" (עמ' 9 ש' 24, ש' 28; עמ' 14 ש' 30).

יוער כי נאשם 2 מכחיש שאיים על המתלון ש'יזין אותו' וכי למעשה ההפך הוא הנכון והמתלון איים עליו באופן האמור (עמ' 61 ש' 3-4).

יש לציין כי בנקודה זו סותר איסמעיל את עדותו של המתלון מקום בו מעיד כי היו קללות בשיחות הטלפון בין המתלון לנאשם 2, וכי בשיחה עמו קילל אף את נאשם 1, אולם מאשר בניגוד לגרסת המתלון, כי איים על נאשם 2 "**אני אזיין אותך**" (עמ' 31 ש' 25-28; עמ' 32 ש' 1-5).

בהמשך הנסיעה, ראה המתלון ניידת משטרה בעקבותיו, הבין כי הוזעקה ע"י נאשם 1 אולם היא לא כרזה לו לעצור אלא רק בהגיעם לצומת תפוח (**ת/5**; עמ' 9 ש' 1-3; עמ' 13 ש' 25-27, ש' 29).

במעמד זה- הסביר המתלון כי מדובר בסכסוך בינו לבין המעסיק ולא בגניבת משאית (עמ' 9 ש' 3-6), כפי שאף עולה בעדותו של איסמעיל (עמ' 23 ש' 29-30).

לעניין זה העידה השוטרת דיאנה סריצ'ב, שהייתה בניידת שהגיעה, ביחד עם השוטרת יקיר כהן, כי אינה זוכרת אם יקיר כרז למשאית לעצור אם לאו, וכי המתלונן לא עצר בתחילה אלא רק בצומת תפוח (עמ' 36 ש' 5, ש' 7, ש' 9).

לעניין זה מעיד השוטר גיל חיימי שנסע אף הוא אחרי המשאית כי לא כרז למתלונן לעצור במהלך הנסיעה מן החשש שמא יכנס לתוך חווארה וימלט ו/או יפגע ברכבים אחרים (ת/5; עמ' 48 ש' 10-12).

עוד עולה מעדותם של המתלונן ואיסמעיל כי השוטרים במקום עיכבו אותו עד להגעתו של נאשם 1 למקום, כשבשל פחדו מתגובת נאשם 1 שהיה עצבני ואף איים עליו בשיחתם הטלפונית, ביקש מהם המתלונן שישמרו עליו שמא יכה אותו (עמ' 9 ש' 7-8, ש' 10-12, ש' 30-32; עמ' 24 ש' 1-2).

מעדותם של המתלונן ואיסמעיל עולה עוד כי מאהר, שותפו הפלסטיני של נאשם 1 בעסק, הגיע ראשון למחסום תפוח, החל ביניהם ויכוח, ולטענת המתלונן אמר לו מאהר שלו היה תופס אותו קודם לכן-היה נותן לו מכות (עמ' 9 ש' 16-18; עמ' 23 ש' 32-33).

אחריו הגיע נאשם 2 למחסום, ירד **עצבני** מהמשאית והחל מטיח בו אודות הפגיעה במשאיתו והקללות שקילל אותו בשיחתם המוקדמת, ואיים עליו "**אני אראה לך**" (עמ' 9 ש' 19-20).

לטענת המתלונן- רצה נאשם 2 לתקוף אותו אולם כיוון שהשוטרים תפסו אותו וגם מאהר אמר לו לעזוב, אמר לו נאשם 2 "**תחכה**" (עמ' 9 ש' 29-30; עמ' 15 ש' 31).

בנסיבות אלה, הגיע נאשם 1 למקום, ביחד עם נאשם 3, וביקש מהשוטרים לשוחח עם המתלונן, וכשהתקרב לשוחח עמו- נתן לו נאשם 1 אגרוף בפניו (עמ' 9 ש' 32-33; עמ' 16 ש' 3-4).

אליבא המתלונן, מדובר באגרוף שהוטח בפניו בחוזקה עד כי מתאר שעף שני מטרים אחורה, וכל זאת בנוכחות השוטרים (עמ' 10 ש' 31-32; עמ' 11 ש' 1; עמ' 20 ש' 12-15).

כתוצאה מכך, נפל לדבריו על הרצפה והיה מטושטש, כשהנאשמים התנפלו עליו והחלו להכות אותו בכל גופו, והוא שנשאר זרוק על הקרקע -שם ידיו על ראשו כדי להגן על עצמו (עמ' 10 ש' 1-2, ש' 4-5, ש' 14-15, ש' 21; עמ' 11 ש' 3, ש' 7, ש' 12, ש' 14) ולא הצליח לקום (עמ' 11 ש' 3; עמ' 21 ש' 1-4).

בנסיבות אלה, נשברה ידו של המתלונן, היא נחבשה במקום והוא פונה לבית חולים שם אושפז במשך שלושה ימים ועבר ניתוח בידו, וכיום לטענתו יש לו פלטינה ביד ו-19% נכות (עמ' 10 ש' 6-10).

עוד עולה מעדותו כי בשל פציעתו, כאביו, וידו המגובסת במשך כ-4 חודשים לא עבד במשך כשנה (עמ' 11 ש' 17-20, ש' 22; עמ' 18 ש' 30-33), עבר טיפולי פיזיותרפיה ובדיקות רפואיות (עמ' 19 ש' 10-16), ואילו רק בשמונת החודשים האחרונים החל לעבוד במקום עבודה חדש (עמ' 11 ש' 24-29; עמ' 19 ש' 1-4).

המתלון מכחיש כי תקף מי מהנאשמים (עמ' 10 ש' 13-14, ש' 23), אחרת לא היה שובר את ידו, ומכחיש כי איים (עמ' 10 ש' 13-14, ש' 16-17; עמ' 14 ש' 26, ש' 28).

משעומת המתלון עם הטענות לפיהן תקף את הנאשמים- מעלה המתלון **לראשונה** טענות לפיהם השוטרים הפקירו אותו לאלמות מצד הנאשמים, לא הפרידו ולא התערבו על מנת להגן עליו (עמ' 10 ש' 18-19) -באופן הנסתר הן בגרסתו שלו לפיה כן הגנו עליו מפני נאשם 2 (עמ' 15 ש' 33), והן בעדותם של עדי התביעה ושל הנאשמים.

עדותיו של המתלון נתמכת על פניה בעדותו של **ע"ת/2- איברהים איסמעיל** שליווה אותו כאמור הן במהלך הנסיעה והן במחסום תפוח.

מעדותו של איסמעיל, שהיה עדיין קטין כבן 17 בעת האירוע, עולה כי הצטרף למתלון בבוקר לנסיעה כפי שעשה לא אחת עם קרובי משפחתו העובדים כנהגי משאיות, כיוון שהתקופה הייתה רמדאן, והיה בחופשה מבית הספר (עמ' 22 ש' 5-12, ש' 16-17).

גם איסמעיל מעיד כי ביום האירוע, יצאו מוקדם בבוקר ועשו ביחד שתי נסיעות העמסה ופריקה (עמ' 22 ש' 18-19, ש' 20).

בשלב מסוים, ובהתאם לגרסת המתלון, מעיד איסמעיל כי נאשם 1 התקשר למתלון וביקש כי יעשה הובלה נוספת והמתלון סרב כיוון שסיים את מכסת שעות העבודה שלו וכן בעטיו של צום הרמדאן (**נ/1** ש' 4-3; עמ' 22 ש' 21, ש' 22-23).

בנסיבות אלה, מתאר איסמעיל כי החל ויכוח בין המתלון לנאשם 1, אותו שמע במכשיר הדיבורית של המשאית, לפיו המתלון הודיע לנאשם 1 כי הוא נוסע הביתה על אתר עם המשאית, כל זאת בניגוד להנחיותיו של נאשם 1 כי ימשיך לעבוד, ולחילופין - שיביא את המשאית לביתו במושב ירחיב (**נ/1** ש' 5-6; עמ' 22 ש' 23-24, ש' 25-26, ש' 28-29).

איסמעיל מחזק את גרסת המתלון אף בכל הנוגע לכך שבמהלך שיחת הטלפון התעצבן נאשם 1 ודיבר אל המתלון באיומים ובצעקות וכי המתלון פחד (עמ' 22 ש' 29, ש' 32; עמ' 25 ש' 30-32), ולאחר שניתק את השיחה- אמר לו המתלון כי עכשיו ייקחו לו את המשאית במחסום (עמ' 22 ש' 30-32).

כמו כן מאשר איסמעיל כי מיד לאחר מכן ראו את נאשם 2 מגיע עם המשאית בה נהג, והמתלון עקף אותו דרך התיב הנגדי, נתן **מכה** למשאית של נאשם 2 והמשיך לנסוע (עמ' 23 ש' 1-3; **נ/1** ש' 7).

בנסיבות אלה, התקשר נאשם 2 למתלון, והשניים החלו לריב על רקע הסכסוך בין המתלון לנאשם 1, כשנאשם 2 קילל את המתלון ושאל אותו לפשר התנהגותו ואף איים עליו "**אם אתה גבר עצור אני בא אחריך**", והמתלון קילל אף הוא אותו ואת נאשם 1, אמר לו שלא יתערב, והטיח בו "**אני אזיין אותך**" (**נ/1** ש' 7).

9-11; עמ' 23 ש' 4-5, ש' 7-9).

איסמעיל מתאר כי ראה מאחוריהם רכב משטרה, ועל כן אמר למתלון שיעצור, אולם המתלון סרב בטענה כי לא כרזו להם לעצור (עמ' 23 ש' 12-14), וכן לא היה מקום לכך כיוון שהכביש היה שני נתיבים ללא שוליים, ואמר כי יעצור במחסום תפוח (עמ' 23 ש' 20-21; עמ' 26 ש' 5).

בהגיעם למחסום -כרזה להם המשטרה לעצור, והמתלון עצר, והם ראו את מאהר מגיע במהירות עוקף אותם ונעמד אף הוא במחסום (עמ' 23 ש' 21-22, ש' 23-26).

כאמור לאחר ויכוח בין מאהר למתלון, ובדומה לעדותם של חלק מהשוטרים, מאהר והמתלון הסדירו את העניין ביניהם, ולדברי איסמעיל- מאהר אף הבטיח למתלון שלא ייתן שיפגעו בו (עמ' 24 ש' 8).

על פי איסמעיל - לאחר מאהר הגיע נאשם 2 למחסום, חנה את המשאית באמצע הכביש וירד במהירות על מנת לתקוף את המתלון (נ/1 ש' 13-14; עמ' 24 ש' 2-4), אולם אחד השוטרים קפץ עליו והזיז אותו על מנת שלא יתערב ונאשם 2 לא נגע בהם, אבל החל לקלל את המתלון (נ/1 ש' 14-15; עמ' 24 ש' 4-5; עמ' 32 ש' 12-13).

יש לציין כי בשלב זה מתאר איסמעיל כי כביכול הרגיע את נאשם 2 בדברים והוא נרגע (נ/1 ש' 14; עמ' 24 ש' 5-6)- באופן שאינו מתיישב עם גרסתם של המתלון, יתר עדי התביעה והנאשמים.

בהגיעם של נאשמים 1 ו-3 למחסום, מתאר איסמעיל כי המתלון שב וביקש מהשוטרים שיגנו עליו מפני נאשם 1, והם הבטיחו לו כי ישמרו עליו (עמ' 24 ש' 9-11).

איסמעיל מתאר כי נאשם 1 הגיע כאילו הוא רגוע, חייך ודיבר עם השוטרים, ועל כן השוטרים הרפו ממנו כי חשבו שכמו מאהר - בא להסדיר את העניין עם המתלון, אולם הלכה למעשה ברגע שהתקרב למתלון -הטיח בו כי קילל את אמו (בשיחת הטלפון עם נאשם 2) ונתן לו מכת אגרוף חזק בפניו, וכתוצאה מכך- נפל המתלון על הרצפה וקיבל מכה בידו (עמ' 24 ש' 12-14, ש' 18; נ/1 ש' 15-16, ש' 30).

המתלון החל לצעוק "**היד שלי! היד שלי**" וכי נשברה לו היד, אולם איסמעיל מתאר כי כל השוטרים שנכחו במקום התרחקו ולא התערבו (נ/1 ש' 16-17; עמ' 24 ש' 15-16; עמ' 25 ש' 16-19), למעט חייל אחד שנחלץ לסייע לו והזיז את נאשם 1 (עמ' 24 ש' 17).

עוד מתאר איסמעיל כי נאשם 1 שם את רגלו על בטנו של המתלון בעודו שכוב על הקרקע והחל להכות בו באגרופים בפניו (עמ' 24 ש' 19), ואילו נאשם 2 ששמע את המתלון צועק כי ידו נשברה- אף ניצל זאת ודרך על ידו (עמ' 24 ש' 20).

יש לציין כי נאשם 2 -מכחיש באופן גורף כי היה לו חלק פעיל בתקיפת המתלונן (עמ' 63 ש' 1-2) ולטענתו רק הפריד בין הניצים.

בנסיבות אלה, בכה המתלונן, ואיסמעיל מעיד על עצמו כמי שלא ידע מה לעשות במצב דברים זה, ועל כן תפס את נאשם 1 בחולצתו, על מנת להזיז אותו מהמתלונן, אולם בשל משקלו של נאשם 1- לא הצליח להזיזו ורק נקרעה לו החולצה ביד, ורק בשלב זה- הרחיקו השוטרים את נאשם 1 מהמקום (נ' ש' 22, ש' 26; נ' 2; עמ' 24 ש' 19-23; עמ' 25 ש' 3-8; עמ' 33 ש' 17-19).

עם זאת, במשטרה העיד כי אף תפס בידו של נאשם 1 - גרסה אותה אישר בבימ"ש וטען כי מדובר בהגנה עצמית, כיוון שהנאשמים תקפו אותם (עמ' 33 ש' 13-14; נ' 1 ש' 20).

יש לציין כבר כעת כי גרסתו של איסמעיל, בדומה לגרסת המתלונן, היא מגמתית בכל הנוגע לחלקו באירוע ואינה עולה בקנה אחד עם עדויותיהם של השוטרים במקום ועדות המתלונן.

באופן זה, גרסתו של איסמעיל במשטרה לפיה "שוטר תפס את שי (נאשם 1-נ.ב) אז שי ראה אותי תקף אותי" (נ' ש' 16-17) לא רק שסותרת את גרסתם של נאשם 1 והשוטרים גיל ויקיר, אלא אף לא מובאת בעדותו של איסמעיל בבימ"ש.

למעשה- גרסתו במשטרה של איסמעיל לפיה הנאשמים נפנו אליו ותקפו אותו (נ' ש' 17-18, ש' 29)- אין לה זכר בעדותו בבימ"ש, נסתרת במפורש בגרסת המתלונן עצמו, ואיסמעיל אף מודה כי אין לו סימני חבלה על גופו (נ' ש' 17-18) באופן שאינו מתיישב עם הכאתו ע"י שלושת הנאשמים.

סתירה נוספת נוגעת לעובדה כי הוא מייחס לעצמו את הרחקתו של נאשם 1 מהזירה, תוך קריעת חולצתו, זאת בניגוד לגרסתו של השוטר גיל כי הדבר בוצע על ידו.

זאת ועוד, איסמעיל ממזער מחלקו ומשמיט את העובדה לפיה מעדותם של השוטרים עולה כי התקרב ביחד עם המתלונן באופן מתגרה לעבר הנאשמים בהגיעם למקום, התנהג באגרסיביות, קילל והלהיט את הרוחות, ומכחיש כי הוא והמתלונן התקרבו לעברם של נאשמים 1 ו-3 בהגיעם לתפוח, וטוען כי השוטר שכתב זאת בדו"ח הפעולה שלו- משקר (עמ' 32 ש' 18-23, ש' 24-28).

בנוסף, מכחיש איסמעיל כי החל בתגרה עם הנאשמים (עמ' 32 ש' 29-30), מכחיש שהוא והמתלונן החלו בקללות הדדיות עם הנאשמים (עמ' 32 ש' 31-33), מכחיש קטטה בתחילה בינו לבין נאשם 1 וטוען כי נאשם 1 פנה ראשית למתלונן (עמ' 33 ש' 1-3), ומכחיש כלל כי התקרב לנאשם 1 על מנת להגן על המתלונן (עמ' 33 ש' 4-9)- כל זאת בניגוד לגרסתם של השוטרים.

אדרבא - איסמעיל מגולל התנהגות אלימה מצד הנאשמים שאין לה זכר בעדויותיהם של עדי התביעה והמתלונן, וגם לא בגרסתו של איסמעיל עצמו במשטרה(!), ובכלל זה- דריכה על ידו השבורה של המתלונן, דריכה על בטנו בעודו שכוב על הקרקע, והכאתו באמצעות אגרופים בפניו.

יש לציין כי העובדה לפיה למתלונן לא היה כל סימן חבלה בפניו, או שבר בפנים, אף היא מטילה ספק רב בדבר נכונותו של תיאור זה שכאמור מובא ע"י איסמעיל בלבד.

איסמעיל מאשר שלא אמר את הדברים הנ"ל בגרסתו במשטרה, והעיד כי סיפר רק חלק מהדברים ואינו יודע מה החוקר רשם, ומכל מקום בשל הלחץ בו היה נתון -חתם על הודעתו מבלי לקרוא אותה (עמ' 26 ש' 30-32; עמ' 27 ש' 1-3, ש' 21-22).

משעומת עם העובדה לפיה גרסתו הנ"ל סותרת לחלוטין את עדויות השוטרים שנכחו במקום- משנה גרסתו וטוען כי "**לא נראה לו**" שהלך מכות עם נאשם 1 לפני שהאחרון תקף את המתלונן, וכי הוא "**לא זוכר**" (עמ' 33 ש' 10-11) ולבסוף -מודה כי "**יכול להיות**" שנאשם 1 נתן לו מכה אולם לא בכדי לתקוף אותו (עמ' 33 ש' 11).

כך, איסמעיל אינו יודע להסביר את הפער בין גרסתו לפיה לא תקף את נאשם 1 לכך שלנאשם יש סימני חבלה על זרועו (**נ/1** ש' 20-26; עמ' 25 ש' 10) וטוען רק כי ביקש להזיז אותו מטעמי הגנה עצמית (עמ' 25 ש' 13), ואת הפער בין גרסתו לדברי השוטרים - לפיהם הייתה קטטה בין כל המעורבים גם יחד (עמ' 25 ש' 14-15).

זאת ועוד, איסמעיל מתאר כי נאשם 3 תפס אותו בעוד נאשם 2 נתן לו אגרוף ברגל מרחוק, לא חזק, על מנת להרחיק אותו מהמקום, לאחר שנאשם 1 כעס שקרע את חולצתו ונתן לו מכה ביד (עמ' 24 ש' 24, ש' 25-27)- תיאור שאף לו אין זכר בגרסתם של מי מהעדים בתיק, ובכלל זה המתלונן, ומובא רק בעדותו של השוטר גיל חיימי- המציג את עצמו כמי שקרע את חולצתו של נאשם 1 בניסיון להרחיקו מהקטטה (**נ/2**; עמ' 49 ש' 1-4).

תיאור נוסף המובא רק בעדותו של איסמעיל נוגע לכך שכביכול אחד החיילים במקום שם לו רובה מסוג אם-16 על בטנו וצעק עליו לשבת על הרצפה לאחר שהתפרע והשתולל על שהשוטרים במקום נתנו לנאשמים להכות אותם (עמ' 24 ש' 29-31)

עיון בגרסתם של המתלונן ואיסמעיל, מעלה חשש לתיאום גרסאות:

למרות שלטענת המתלונן היה מטושטש מהאגרוף בפניו, ושכוב על הרצפה כשראשו מכוסה בידיו מפני מכות הנאשמים -ידע להעיד באופן תמוה אודות חלקו של כל אחד מהם בתקיפה.

תמיהה זו מתחדדת נוכח העובדה כי מחקירתו הנגדית עולה כי הלכה למעשה אינו יודע מה חלקו של מי מהנאשמים בתקיפתו, אם בכלל, וכי למעשה "**חושב**" שנאשמים 1 ו-2 תקפו אותו בהיותו על הרצפה (עמ' 11 ש' 5) כיוון ששם ידיו על ראשו ועצם את עיניו.

באופן זה, לא יכול היה המתלונן להעיד כפי שהעיד - כי נאשם 2 בעט בו (עמ' 11 ש' 12), וכי נאשמים 1 ו-3 בעטו בו (עמ' 11 ש' 14), ולראיה - בהמשך עדותו ניסה להסביר סתירה זו בכך שידע שנאשם 2 מכה אותו לפי הקולות ששמע (עמ' 11 ש' 8-10), ולבסוף סייג עדותו בכך שהעיד כי יכול להיות שרק אחד או שניים מהנאשמים בעטו בו וכי למעשה אינו יודע מה התרחש (עמ' 11 ש' 14-16).

סתירה נוספת עולה נוכח תיאורו של המתלונן, לפיה התקרב אליו נאשם 1 והכה בפניו במכת אגרוף עד כי עף מספר מטרים לאחור, באופן שנסתר מניה וביה בעדותם של כל עדי התביעה בתיק, לא כל שכן - עדותם של הנאשמים.

יתרה מכך, משעומת עם גרסתו זו בדבר מכת אגרוף בפניו - ועם חוסר סבירות גרסה זו נוכח העובדה כי מאשר שלא היו סימני מכה בפניו ו/או לא נשבר לו משהו בפנים (עמ' 20 ש' 16-23), החל חוזר בו מגרסה זו ומצביע על כתפיו כמקום בו קיבל את האגרוף, טוען כי לא זוכר היכן קיבל את האגרוף (עמ' 20 ש' 24-25), מאשר כי יכול להיות שלא קיבל אגרוף לפנים (עמ' 20 ש' 26-27), העיד כי אינו זוכר בדיוק היכן קיבל מכות, אבל אלו מכות חזקות (עמ' 20 ש' 28-29), ולבסוף מעיד כי קיבל אגרוף בסביבות הפנים (עמ' 20 ש' 31).

לא זו בלבד ששינוי גרסה זו, מעלה כי המתלונן אינו יודע בדיוק כיצד הוכה ומעלה חשש ממשי לתיאום גרסתו עם זו של איסמעיל שנכח במקום, הן בנוגע לזהות התוקפים והן בנוגע לאופן התקיפה (עמ' 20 ש' 32-33), אלא שבהמשך עדותו - מודה המתלונן בפה מלא ובמפורש כי העיד בהתאם למה ששמע מאיסמעיל ולא ממה שקלט בחושיו שלו(!).

בתחילה מכחיש המתלונן שדיבר עם איסמעיל על העדות (עמ' 12 ש' 19-20), מכחיש ששוחח איתו על התיק (עמ' 15 ש' 13) ואף שולל אפשרות לתיאום הגרסאות באמצעות מעורבותו של איסמעיל בתביעה האזרחית (עמ' 12 ש' 21-22, 23-26; עמ' 13 ש' 11-18).

אולם נוכח האמור, ובהמשך חקירתו הנגדית, מודה כי איסמעיל אמר לו שתקפו אותו אולם הוא עצמו אינו יודע מי תקף (עמ' 18 ש' 17), מודה כי ניזון מדבריו של איסמעיל כיוון שהוא עצמו לא ראה מי תקף (עמ' 18 ש' 23-24), ומעיד כי לא הצליח לראות מה קורה בעת התקיפה כיוון שקיבל אגרוף ונפל לרצפה עד לתום האירוע (עמ' 18 ש' 20-22).

באופן זה ניתן להבין כיצד קיים פער בין גרסתו של איסמעיל לפיה העיד במפורש שנאשם 3 לא תקף את המתלונן אלא רק נאשמים 1 ו-2 (עמ' 25 ש' 16-19), לבין גרסתו הנ"ל של המתלונן לפיה שלושת הנאשמים

קפצו עליו ותקפו אותו.

משנשאל בשלב זה- מדוע שיקר קודם לכן בעדותו לאחר שהכחיש מפורשות מספר פעמים כי שוחח עם איסמעיל אודות העדות כנ"ל, נותר המתלון ללא מענה (עמ' 18 ש' 25-27, ש' 28-29).

יש לציין כי תיאום הגרסאות עולה אף מעדותו של איסמעיל, שעה שבתחילה מנסה להתחמק ולצמצם את העובדה כי דיברו על הנושא, ומעיד כי זוכר שצחקו על האירוע אך לא דיברו על המקרה (עמ' 27 ש' 32), וכי לא זוכר אם אמר למתלון מה היה באירוע הקטטה ואם סיפר למתלון מה ראה שהנאשמים עשו (עמ' 28 ש' 1-10).

עם זאת, בהמשך עדותו - מאשר כי ייתכן ששוחח עם המתלון על האירוע רק כעבור מספר חודשים (עמ' 28 ש' 14), ולאחר מכן מודה כי למעשה שוחח עם המתלון בבי"ח מיד לאחר המקרה (עמ' 28 ש' 15-20).

באופן דומה מנסה איסמעיל במשך דקות ארוכות להתחמק מלאשר כי שוחח עם עו"ד המטפל בתביעה אזרחית בגין האירוע על עדותו, בהמשך מודה כי שוחח איתו בבימ"ש אך לא זוכר על מה, ולבסוף מאשר כי שוחח עם עו"ד על עדותו ועל מה שקרה באירוע (עמ' 28 ש' 22-26, ש' 28, ש' 30-32; עמ' 29 ש' 1-3, ש' 8-17, ש' 30-33; עמ' 30 ש' 1-2).

בכל הנוגע לחלקו של איסמעיל באירוע- מצמצם המתלון בעדותו באופן המעלה חשש כי מנסה למזער מאחריותו לאירוע. דברים אלה מתחדדים נוכח עדותם של עדי התביעה לפיה -היה זה איסמעיל שהלהיט את היצרים במקום ותרם תרומה ממשית להסלמת האירוע לכדי אלימות פיזית.

כך, המתלון טוען כי אינו יודע היכן היה איסמעיל במהלך האירוע (עמ' 10 ש' 20-21), הגם שיודע להעיד כי היה לידו במחסום כל אימת שהמתינו לנאשם 1 ובכלל זה כשנאשם 2 הגיע למקום (עמ' 16 ש' 11-14, ש' 16), ומכחיש כי שוחח עם איסמעיל אודות האירוע ותיאמו גרסאות, למרות שהוא ואיסמעיל מעידים כי שוחחו בבי"ח טרם נחקר המתלון בעצמו במשטרה ומסר הודעה במשטרה רק לאחר שחרורו (עמ' 15 ש' 17, ש' 19, ש' 23, ש' 25; עמ' 27 ש' 30).

עם זאת, יש לציין כי במקומות רבים בעדותו העיד המתלון באופן שפעל לחובתו, ובכלל זה- הודה כי **לקח** את המשאית השייכת לנאשם 1 בניגוד להוראתו והתכוון לנסוע לביתו, הודה כי **סרב** לבצע הובלה נוספת בהתאם להנחייתו של נאשם 1, הודה כי **סרב לעצור** נוכח ניסיונו של נאשם 2 לחסום אותו במשאיתו וכתוצאה מכך פגע בנגרר המשאית, הודה כי **קילל את נאשמים 1 ו-2** בשיחת הטלפון עם נאשם 2, והודה כי **ידע שהמשטרה בעקבותיו** במהלך הנסיעה לצומת תפוח.

למותר לציין כי בחינת גרסת המתלון למול גרסת עדי התביעה (והנאשמים) מעלה מקבץ סתירות

נוספות:

מגרסת המתלון עולה נוכח עדותו מחד גיסא כי פחד מהנאשמים 1 ו-2 (עמ' 15 ש' 1), ומאידך- מעיד כי קילל אותם בשיחות הטלפון עימם במהלך הנסיעה לתפוח, בטענה כי בטלפון לא פחד לקלל (עמ' 15 ש' 2-3), כשמלכתחילה מעיד כאמור כי המרה את פיו של נאשם 1 בכך שסרב לבצע הובלה נוספת ולקח את המשאית ללא רשותו.

מגרסת המתלון עלה, כי התקיפה ארכה דקות ארוכות, כמו גם טענתו כי השוטרים עמדו בצד ולא התערבו על מנת להגן עליו מפני האלימות הנאשמים (עמ' 21 ש' 5-6), באופן שסותר לחלוטין את גרסתם של השוטרים יקיר כהן, דיאנה וגיל חיימי המעידים כי הקטטה ארכה שניות ספורות בלבד (עמ' 36 ש' 24; עמ' 38 ש' 9-10; עמ' 48 ש' 29-30) וכי השוטרים הפרידו את הניצים מיד עם תחילתה (עמ' 48 ש' 31-32), באופן שאף מתיישב עם גרסתו של נאשם 1 (עמ' 59 ש' 10-11) ונאשם 3 (עמ' 63 ש' 18).

סתירה מהותית נוספת נוגעת להכחשתו הגורפת של המתלון כי הוא או איסמעיל תקפו פיזית בשלב כלשהו מי מהנאשמים, מכחיש לחלוטין כי התקרב ביחד עם איסמעיל לעבר נאשמים 1 ו-3 בהגיעם למחסום (עמ' 16 ש' 17-18), ומכחיש כי קילל אותם (עמ' 17 ש' 23-33)- כל זאת בניגוד גמור לגרסאותיהם של אנשי המשטרה במקום (והנאשמים) לפיהן המתלון ואיסמעיל התקרבו לנאשמים, קיללו, ולקחו חלק פעיל בקטטה.

באופן זה, שולל המתלון במפורש את גרסתו של **השוטר גיל חיימי** לפיה בעת שירד נאשם 1 מהרכב בכעס, החלו חילופי דברים בינו לבין המתלון ואז איסמעיל החל לקללו והתקרב לנאשם 1 ואז החלה קטטה בין המתלון לנאשם 1 אליה הצטרפו איסמעיל ונאשמים 2 ו-3, טוען כי לא התקרב אל הנאשמים או קילל, וטוען כי השוטר חיימי משקר (עמ' 17 ש' 23-33).

לא זו בלבד כי שבכל הנוגע לתקיפה- העיד המתלון על דברים ששמע מפיו של איסמעיל כנ"ל, אלא שבנוגע ליתר חלקי האירוע עולות סתירות רבות בהשוואה בין גרסאותיהם של השניים.

כך, בניגוד לגרסתו של איסמעיל במשטרה ובבימ"ש, לפיה באמצע הנסיעה בדרך לתפוח, שעה שהמתלון היה בשיחת הטלפון עם נאשם 2- ראו את מאהר כשהוא מצפצף להם ומבקש שיעצרו- **ולא עצרו (נ' 1)** ש' 7-9; עמ' 23 ש' 9-11), מכחיש המתלון בבימ"ש כי מאהר התקשר אליו ו/או פגש בהם באמצע הדרך לצומת תפוח או צפצף להם על מנת שיעצרו (עמ' 14 ש' 3-5, ש' 1-2; עמ' 12 ש' 3-6).

בנוסף, בניגוד לגרסתו של איסמעיל במשטרה לפיה הנאשמים תקפו אותו, ולא את המתלון, מכחיש זאת המתלון בבימ"ש, ועומד על כי הם תקפו אותו (עמ' 18 ש' 8-12).

המתלון אף מכחיש את גרסתו של איסמעיל עצמו במשטרה, לפיה מודה כי תפס בחולצתו של נאשם 1 והעיק אותו, וטוען כי לא ראה שאיסמעיל תקף את נאשם 1 כלל (עמ' 18 ש' 1-2, ש' 5-7).

גרסתם של המתלונן ואיסמעיל לפיה כביכול עמדו השוטרים במקום ולא התערבו במכות, נסתרת מניה וביה בגרסתם של השוטרים (עדי התביעה) והנאשמים.

נוכח האמור, איני יכולה לקבל את גרסתו של איסמעיל, הנסמכת על אגנים רעועים ומלאת סתירות ופירוט כמפורט.

יתרה מכך, מעדותו עולה כי היה מעורב באירועי אלימות אף בזמן שחלף מהאירוע, באופן המתיישב עם גרסת השוטרים והנאשמים בדבר התנהגותו האלימה באירוע דן (עמ' 30 ש' 8-15, עמ' 52 ש' 1; 8-19).

בכל הנוגע לחבלותיו של המתלונן, העיד **ד"ר אלכסנדר חמודיס**, רופא מומחה באורתופדיה בבי"ח בלינסון, שבעת הרלוונטית שימש כמתמחה במחלקה, לפיו המתלונן סבל משבר בידו שהצריך ניתוח ועל כן אושפז בבי"ח בתאריכים **1.7.14-3.7.14** (עמ' 51 ש' 13-14, ש' 16-18, ש' 22-24; עמ' 52 ש' 1; 6/ת).

מעדותו עולה כי למתלונן היה שבר מסוג מונטגיה לפיו נשברה אחת מעצמות האמה באחת משתי אפשרויות: נפילה על יד מושטת (תוך הדגמה של הושטת כף יד לעבר הרצפה) או מחבלה ישירה במרפק (עמ' 52 ש' 3-5, ש' 7-8).

בנסיבות אלה, לא ניתן לדעת איזו משתי האפשרויות התרחשה בפועל, הגם שעל פי רוב מדובר בנפילה ישירה על היד (עמ' 52 ש' 9-10).

יש לציין כי הגם שד"ר חמודיס לא טיפל במתלונן הלכה למעשה, אלא רק בעת שחרורו מבית חולים אין בכך כדי לפגום בעדותו המתבססת על ניתוח נתונים רפואיים של החולה בהתאם לבדיקות, הדמיות ודו"חות המתעדות את מצבו, בד בבד עם דיון מחלקתי לגבי החולה (עמ' 52 ש' 18-29; עמ' 53 ש' 1-6).

גרסת השוטרים

השוטרת **דיאנה סריצ'ב** הייתה בסיור שגרתי עם השוטר **יקיר כהן** בעת שנקראו לצומת תפוח בעטיו של האירוע (עמ' 35 ש' 12, ש' 23-24).

מעדותה עולה כי בהגיעם למקום, עמדה במרחק מהמעורבים שעה שהשוטרים שהיו עמה בררו עמם את העניין, ועל כן לא שמעה את תוכן הדברים (עמ' 35 ש' 16-17), אולם מעידה כי ראתה ויכוחים עם בעל הרכב שהגיע למקום, ופתאום הנוכחים החלו לריב והשוטרים גיל ויקיר הפרידו מיד עם תחילת האלימות הפיזית (עמ' 35 ש' 17-20; עמ' 36 ש' 23).

עם זאת, מעדותה של דיאנה עולה כי אינה זוכרת מי החל בקטטה (עמ' 36 ש' 12-19).

עוד מעידה דיאנה כי בסופו של האירוע עמדו כולם על הרגליים- באופן שנסתר ע"י חומר הראיות (עמ' 36 ש' 13).

(27-28), כאשר השוטר יקיר כהן אינו זוכר אם בעת שהופרדו הניצים- עמדו כולם על רגליהם (עמ' 39 ש' 7-9; עמ' 40 ש' 13, 17, 20).

מעדותו של השוטר **יקיר כהן**, ששימש ראש משמרת הסיור שהוזעקה לאירוע, עולה כי אינו זוכר פרטים רבים, בשל חלוף הזמן, ובכלל זה היכן עמד וכיצד החלה הקטטה (עמ' 39 ש' 17-19; עמ' 40 ש' 6), ועל כן בועב זכרונ באמצעות דו"ח הפעולה שערך (**ת**1; עמ' 37 ש' 16-18), ממנו עולה כי השוטר גיל חיימי דיווח לו אודות משאית השייכת לנאשם 1 שנלקחה ללא אישורו ונהוגה ע"י המתלונן (עמ' 37 ש' 18-22, ש' 23-24, ש' 29-31).

הגם שבעדותו בבימ"ש זכר יקיר כי עמד במרחק מטרים ספורים מהאירוע- לא זוכר אם לקטטה קדם ויכוח מילולי ונצמד לאמור בדו"ח הפעולה (עמ' 38 ש' 24, ש' 20-22; עמ' 39 ש' 17-19), לפיו נאשמים 2 ו-3 התנפלו על המתלונן והכו אותו (עמ' 41 ש' 2-4).

מדו"ח הפעולה של יקיר עולה כי נאשם 2 הגיע לצומת תפוח והחל להתקרב בצורה מאיימת למתלונן והוא והשוטר גיל חיימי נאלצו לחצוץ ביניהם ולהרחיקו מעט מהמקום (**ת**1).

מדו"ח הפעולה של יקיר עולה כי בהגיעם של נאשמים 1 ו-3 למקום- התנפלו הנאשמים על המתלונן והכו אותו, ובמקום התפתחה קטטה בין הנאשמים למתלונן ואיסמעיל (**ת**1), והמתלונן נשכב על הקרקע (**ת**1).

מעדותו של יקיר בבימ"ש עולה כי מיד עם פרוץ הקטטה- מיהרו הוא וגיל חיימי להפריד בין המעורבים (עמ' 40 ש' 24-27), בניגוד לגרסתם של המתלונן ואיסמעיל (עמ' 38 ש' 11-12), ומכחיש במפורש את גרסתם לפיה כביכול עמדו מן הצד ונתנו לנאשמים להכותם (עמ' 38 ש' 13-16).

למעשה מדו"ח הפעולה של יקיר עולה כי השוטר גיל הצליח להרחיק את נאשם 1 מהמקום והוא עצמו- הצליח להרחיק את נאשמים 2 ו-3, כשהחילים במחסום עזרו בבידוד המעורבים (**ת**1).

מעדותו של הסייר **רס"ב גיל חיימי** שנכח באירוע עולה כי קיבל דיווח על גניבת משאית, ניסה לאתרה, ונאמר לו כי היא באזור בו היה בדרכה לכיוון צומת תפוח (**ת**5; עמ' 44 ש' 27-29, ש' 30-32).

לאחר שאיתר את המשאית בה נהג המתלונן- שמר עמה על קשר עין (עמ' 45 ש' 1), ביקש כי יסגרו את צומת תפוח, ושם- הורידו את המתלונן מהמשאית והתברר כי מדובר בסכסוך עסקי (עמ' 45 ש' 1-7; עמ' 48 ש' 6-9), בהתאם לגרסת המתלונן הנ"ל (עמ' 45 ש' 31-32; עמ' 46 ש' 22-23).

עוד עולה מעדותו של גיל, בהתאם לגרסת המתלונן ואיסמעיל, כי למקום הגיע עוד שותף (מאהר- נ.ב) והחלו ויכוחים וקללות והמתלונן התבקש להמתין במקום לנאשם 1 שהיה בדרכו (עמ' 45 ש' 7-9).

בהמשך מתאר גיל כי הנאשמים הגיעו כועסים למקום, יצאו מהרכב והחלו צעקות וקללות בין הצדדים, מצד שני הצדדים (עמ' 45 ש' 10-12; עמ' 46 ש' 18-20; עמ' 48 ש' 17-18), ומעיד במפורש כי הייתה התגרות מכל צד (עמ' 48 ש' 19-20).

יש לציין כי בעדותו מדגיש גיל כי איסמעיל היה הדמות הדומיננטית באופן הדיבור ובאגרסיביות שהפגין בהשוואה למתלונן, הוא שחל לדבר בעצבים ולהלהיט את הרוחות, בעוד המתלונן היה מרוכך יותר בהתחלה (עמ' 45 ש' 16-17, עמ' 48 ש' 19-20).

עם זאת, מעיד גיל כי גם נאשם 1 הגיע עצבני ומחומם למקום וקילל (עמ' 48 ש' 22) והיה דומיננטי כמו איסמעיל (עמ' 48 ש' 24).

גיל אינו זוכר מה היה חלקם של הנאשמים באירוע, אולם זוכר שנאשם 1 היה נסער, עצבני וצעק, שלקחו לו את המשאית (עמ' 46 ש' 30-31), בעוד שמאהר השותף שלו- ניסה להרגיע את הרוחות לפני שהאירוע הסלים לכדי אלימות פיזית (עמ' 47 ש' 1-2).

בדומה לעדותם של יקיר ודיאנה- אף גיל אינו זוכר מי נתן את המכה הראשונה, ואם אינו טועה-היו אלה נאשם 1 ואיסמעיל (עמ' 45 ש' 14-16), אך אינו יכול לומר בוודאות (עמ' 47 ש' 29-30).

גיל חיימי מתקן בעדותו בבימ"ש, בניגוד למצוין בדו"ח הפעולה שתיעד את האירוע, כי התבלבל בין המתלונן לאיסמעיל וכי העימות הפיזי הראשון החל בין איסמעיל לנאשם 1, ולא עם המתלונן, בהיותו אף דומיננטי יותר מהמתלונן כאמור (עמ' 48 ש' 1-3), ואליהם הצטרפו המתלונן ונאשמים 2 ו-3 (עמ' 49 ש' 16-17).

עוד מתאר גיל בעדותו כי ביחד עם יקיר- נכנסו מיד למרכז הקטטה, והוא משך אחד מהנאשמים וזרק אותו לצד ואת נאשם 1 חיבק ומשך לכיוון המשאית והרגיע אותו (עמ' 45 ש' 22-23).

יש לציין כי לטענתו משך את נאשם 1 בכל הכוח ועל כן הוא שקרע לו את החולצה על מנת להוציא אותו משם (עמ' 49 ש' 1-4), זאת בניגוד לגרסתו של איסמעיל לפיה הוא קרע את חולצתו של נאשם 1 בניסיון להזיזו מהמתלונן (עמ' 24 ש' 19-23; עמ' 33 ש' 17-19), וזוכר זאת בגלל המבנה של נאשם 1 (עמ' 49 ש' 25-26).

בניגוד לגרסתם של דיאנה ויקיר, הזוכרים כי כל המעורבים עמדו על רגליהם בתום הקטטה- מעיד גיל כי לאחריה שכב המתלונן על הרצפה, החזיק את היד וטען כי הוא שבר אותה והיא כואבת לו (ת/5 נספח 4), ועל כן הוזעק מד"א למקום והוא הופנה לקבלת טיפול רפואי (עמ' 46 ש' 1-5; עמ' 49 ש' 11).

גיל מעיד כי לא ראה את הנפילה עצמה של המתלונן, במהלך ההמולה בה הפריד את הניצים, אלא ראה אותו רק כשכבר היה על הקרקע (עמ' 46 ש' 7-9, עמ' 25), ועל כן אינו יכול לומר אם המתלונן נפל כתוצאה

מתקיפה של מי מהנאשמים או כתוצאה מניסיונותיו להפריד בין המעורבים בעודו תופס את נאשם 1 בחיבוק ומושכו החוצה מהקטטה (עמ' 49 ש' 5-7).

גיל אף מכחיש שראה את נאשמים 2 ו-3 בועטים במתלון, בהתאם לגרסתם של המתלון ואיסמעיל (עמ' 49 ש' 31-32).

יש לציין כי השוואה בין דיווחו הנ"ל של **יקיר** לזה של **גיל** בנוגע לאופן קרות האירוע מעלה **פער** לפיו השוטר **גיל** דיווח על חילופי קללות בין הצדדים ובמסגרת זו- התקרב איסמעיל לנאשם 1 והחלו השניים לפתע במכות (עמ' 39 ש' 1-4; עמ' 38 ש' 29-32), ואילו השוטר **יקיר** תאר כי לפתע התנפלו הנאשמים על המתלון במכות, בנוכחות איסמעיל גיסו, ובין המעורבים התפתחה קטטה בעטיה הותקף המתלון ונפל על הרצפה (**ת/1**; עמ' 47 ש' 10-26).

יקיר אינו יודע להסביר את הפער, וגיל העיד לעניין זה כי ראה את הנאשמים יוצאים מהרכב ומנופפים בידיהם, אך לא הגיעו ישר לעימות אלים (עמ' 47 ש' 10-26).

יש לחדד כי גיל מתקן בעדותו בבימ"ש כי התבלבל בין המתלון לאיסמעיל וכי העימות הפיזי הראשון החל בין איסמעיל לנאשם 1, ולא עם המתלון, בהיותו אף דומיננטי יותר מהמתלון כאמור (עמ' 48 ש' 1-3), ואליהם הצטרפו המתלון ונאשמים 2 ו-3 (עמ' 49 ש' 16-17).

יש לציין כי מעדותו של גיל, כמו גם מדו"ח הפעולה, עולה כי יקיר היה רחוק ממנו ביחס למעורבים באופן שייתכן ויש בו כדי להסביר באופן חלקי את הפער בין הדיווחים הנ"ל (עמ' 49 ש' 14-15).

מחדלי חקירה

מעדותו של השוטר יקיר כהן עולה כי למרות שצומת תפוח מרושתת **במצלמות אבטחה** מטעמים ביטחוניים, לא נבדקו מצלמות אלה, ואף לא התבקשו לבדיקה ללא טעם סביר להימנעות זו (עמ' 39 ש' 31-32; עמ' 40 ש' 1-3).

יתרה מכך, מעדותו של יקיר כי- בהעדר דיווח על כך- כלל לא דיווח אודות קיומן של מצלמות אבטחה במקום לממונים עליו במסגרת החקירה (עמ' 40 ש' 22-23).

למותר לציין כי מדובר בראיה הטובה ביותר בנסיבות אלה, שהיה בה כדי לסייע בבירור עמדות הצדדים, לרבות באשר לטענות הנאשמים.

מחדל נוסף נוגע **לחלופי הזמן הרב** מהאירוע ועד לעדותם של השוטרים בבימ"ש, בעטיו לא זכרו רובם ככולם את פרטי האירוע, וניזונו מהמתועד בכתב, מקום בו כתב אישום הוגש **רק כעבור 9 חודשים** לאחר האירוע

(מתוך השנתיים שחלפו).

כך, השוטרים יקיר ודיאנה לא זכרו את פרטי האירוע ונצמדו לאמור בדו"חות הפעולה בלבד, והשוטר ארטיוס צ'רנוגלז, שחקר את נאשם 2 (ת/4) לא זכר מדוע הוא עצמו לא חתם על החקירה שביצע ולא החתים את נאשם 2 עליה (עמ' 43 ש' 11-12, ש' 13-14, ש' 21; עמ' 44 ש' 1-7).

יש לציין כי מעדותו של גיל חיימי עולה כי בתום האירוע **לא נחקר המתלונן** בגין עבירת השבול"ר (עמ' 46 ש' 10-14, ש' 16-17), כמו גם לא הועמד לדין בגינה.

גרסת הנאשמים

בדומה לגרסתם של המתלונן ואיסמעיל, אף עדותם של הנאשמים נוטה לצמצם חלקם באירוע, ולהיות מגמתית בכל הנוגע לאחריותם לתקיפת המתלונן.

נוכח גרסאותיהם של השוטרים, המתלונן ואיסמעיל, ניכר כי מבין הנאשמים- היה חלקו של נאשם 1 דומיננטי יותר, באופן המתיישב אף עם העובדה כי ברקע לקטטה - סכסוך עסקי בינו לבין המתלונן על רקע יחסי העבודה ביניהם כנ"ל.

אין מחלוקת כי עד לאירוע הקטטה- גרסאותיהם של הנאשמים מתיישבות באופן עקרוני עם אלה של המתלונן ואיסמעיל, וזו נסובה בעיקר סביב אופן התרחשות האירוע האלים בין הצדדים.

נאשם 1

כך, מעדותו של **נאשם 1** עולה כי ביום האירוע יצא המתלונן, שהחל לעבוד אצלו כנהג משאית 3 חודשים עובר לאירוע, ליום עבודה כרגיל, וביצע שתי הובלות (ת/3 ש' 1; עמ' 55 ש' 2-4; עמ' 56 ש' 16-19), אולם בשעות הצהריים עת ביקש מהמתלונן לעשות הובלה נוספת- סרב האחרון לבצעה, ללא הסבר, ותוך שהמתלונן מקלל ומאיים עליו (ת/3 ש' 6-7; עמ' 55 ש' 4-7). עוד מעיד נאשם 1, כי איסמעיל שנכח במשאית עם המתלונן החל אף הוא לקלל ולאיים (עמ' 55 ש' 8).

במצב דברים זה, ביקש נאשם 1 מהמתלונן כי יחזיר את המשאית לביתו במושב ירחיב וידאג להחזיר את המתלונן לביתו, אולם המתלונן סרב, אמר לו שיכול לקחת את המשאית מביתו באבו גוש, ואיים עליו כי "**אם הוא גבר - שיבוא לאבו גוש**", תוך שהוא מנתק לו את השיחה בפנים (עמ' 55 ש' 8-10; ת/3 ש' 6-7).

לאור האמור, התקשר נאשם 1 לנאשם 2, חברו העובד אף הוא אצלו כנהג משאית ושהיה באזור של המתלונן, וביקש ממנו שיחסום את המשאית של המתלונן על מנת שלא יוכל לגנוב אותה ולנסוע לאבו גוש (עמ' 55 ש' 12-13; עמ' 56 ש' 30-31).

במהלך השיחה עם נאשם 2- זיהה האחרון את משאית המתלונן, ותוך כדי ניסיונו לחסום את נתיב נסיעתה- דיווח לו נאשם 2 כי המתלונן עוקף אותו נגד כיוון התנועה, פוגע במשאית וממשיך בנסיעה פראית הלאה (עמ' 55 ש' 13-16; **ת/3** ש' 7-9).

בשלב זה, הזעיק נאשם 1 את חברו נאשם 3, על מנת שיבוא לקחת אותו לצומת תפוח כיוון שלא הייתה לו דרך אחרת להגיע לשם, לאחר ששוחח עם המשטרה ונמסר לו כי המשאית נמצאה ותחסם במחסום תפוח (**ת/3** ש' 10; עמ' 55 ש' 18-21, ש' 23-24; עמ' 56 ש' 29; עמ' 57 ש' 18-20).

משהגיעו נאשמים 1 ו-3 לצומת תפוח- ירד נאשם 1 מהרכב, פגש בשוטר גיל חיימי שעדכן אותו כי עצרו את המשאית וברר פרטים אודות האירוע, ותוך כדי שיחה עמו ראה את המתלונן ואיסמעיל מתקרבים לעברם בקללות ואיומים (עמ' 55 ש' 26-29; עמ' 58 ש' 1-2, ש' 4-6; עמ' 59 ש' 8).

מעדותו של נאשם 1 עולה כי הוא והמתלונן החלו להתווכח ביניהם על כך שהמתלונן סרב להחזיר את המשאית, קיללו ואיימו זה על זה (**ת/3** ש' 11-12), כשנאשם 1 מעיד על עצמו כמי שהיה גם **נסער** בסיטואציה שנוצרה (**ת/3** ש' 14; עמ' 58 ש' 4), ועד מהרה החלו דחיפות הדדיות ביניהם, והתפחתה קטטה תוך שניות ספורות (עמ' 55 ש' 31-32; עמ' 56 ש' 1).

יש לציין כי לעניין זה מציין השוטר גיל חיימי בדו"ח הפעולה כי נאשם 1 ירד מהרכב **כועס**,

החלו חילופי דברים ביניהם ובכלל זה קללות הדדיות, בעיקר ע"י איסמעיל שהחל מתקרב לעבר נאשם 1, ונאשם 1 מתקרב לעברו (**ת/5** נספח 1)

מעדותו של נאשם 1 עולה בתחילה כי אינו זוכר אם המתלונן התחיל בקטטה או איסמעיל (**ת/3** ש' 13-14; עמ' 57 ש' 24; עמ' 58 ש' 4-6) ובהמשך מעיד כי המגע הראשון שנוצר היה מצד איסמעיל כלפיו, מגע ידיים מופנות תוך כדי שיחה עצבנית (עמ' 58 ש' 3).

עם זאת, משהחלה האלימות הפיזית מעיד נאשם 1 כי מטבע הדברים לא עמד "דום" אלא הגן על עצמו מפניהם ובתוך ההמולה היה זה איסמעיל שהכה אותו והוא התגונן ממכותיו (עמ' 58 ש' 10, ש' 13-14).

במשטרה מתאר תחילה כי איסמעיל תקף אותו באגרופים (**ת/3** ש' 15), ובהמשך מסר כי איסמעיל נתן לו בוקס אחד בראש ואחד ביד (**ת/3** ש' 28), ואף זוכר שהמתלונן הרים ידיים ותקף (**ת/3** ש' 26).

לעניין זה עולה מדו"ח הפעולה של השוטר גיל חיימי כי ה"מתלונן" ונאשם 1 החלו בתקיפה ומכות ביניהם ואליהם הצטרפו "איסמעיל" ונאשמים 2 ו-3 (**ת/5** נספח 2; עמ' 49 ש' 16-17). **בשים לב לתיקון הדברים על ידי גיל בבימ"ש לפיהם התבלבל בין המתלונן לאיסמעיל וכי למעשה המתלונן ואיסמעיל החלו בתקיפה ביניהם בעימות פיזי ראשון**, אליהם הצטרפו נאשמים 2 ו-3, ואילו גיל משך החוצה את נאשם 3

מהקטטה וגרר את נאשם 1 הרחק מהמקום.

את גרסתו של **השוטר יקיר** לפיה ראה את נאשם 1 חובט בפניו של המתלונן במכת אגרוף- מסביר נאשם 1 בכך שיקיר לא היה לידם אלא רץ לעברם ממרחק (ת/5), וראה את הסיטואציה בה הגן על עצמו מפני התקיפה כלפיו - ועל כן סבר כי מדובר במכת אגרוף, בעוד **השוטר גיל** שהיה לידם לא כתב זאת בדו"ח פעולה ואף ציין לגביו כי בעת שהרחיק אותו מהאירוע- לא התנגד לו (עמ' 58 ש' 15-19).

לגופו של האירוע האלים - מכחיש נאשם 1 כי בעט במתלונן ושנתן לו מכת אגרוף לפנים (עמ' 56 ש' 10, ש' 12-13), וכי למעשה הוא נחבל והיו לו סימנים כחולים על הגוף, חולצתו נקרעה וסבל מכאבים (ת/3 ש' 15, ש' 30; נ/2; עמ' 56 ש' 5), אולם שולל כי נזקק לטיפול רפואי (עמ' 58 ש' 23-26).

בניגוד לגרסתם של המתלונן ואיסמעיל, ובמותאם לגרסת השוטרים, מעיד נאשם 1 כי תוך שניות ספורות הפרידו ביניהם השוטרים שנכחו במקום (ת/3 ש' 15-16), והשוטר גיל חיימי משך אותו החוצה ואמר לו לעמוד בצד (עמ' 56 ש' 2, ש' 9; עמ' 58 ש' 25-26; עמ' 59 ש' 10-11), בהתאם לעדותם של גיל ויקיר(ת/1).

לא זאת אף זאת, אלא שמעדותו של נאשם 1 עולה כי השוטרים קפצו עליהם והשתמשו כלפיהם בכוח רב, ככל הנראה בשל לחצם מאירועי היום על רקע מציאת גופותיהם של שלושת הנערים שנחטפו במסגרת פיגוע (עמ' 59 ש' 19-21).

זאת ועוד, לטענתו לא ראה את המתלונן על הרצפה, כי אם עמד (עמ' 59 ש' 16-17) בתום האירוע באופן שאינו מתיישב עם עדותו של גיל (ת/5 נספח 4; עמ' 46 ש' 7-9, ש' 25) ועם המסמכים הרפואיים המעידים על שבר בידו של המתלונן (כמו גם עדותם של המתלונן ואיסמעיל לעניין זה), ואף סותר את גרסאותיהם של נאשמים 2 ו-3 (ראו להלן).

בכל הנוגע לחלקם של נאשמים 2 ו-3 - בתחילה מעיד נאשם 1 באופן מתחמק כי לא ראה אותם ולא זוכר אם היה להם חלק בקטטה (ת/3 ש' 22; עמ' 56 ש' 7), וממקם אותם הרחק מהזירה (ת/3 ש' 23-24), ובהמשך מעיד במפורש כי האלימות הייתה בינו לבין המתלונן ואיסמעיל ללא מעורבותם של נאשמים 2 ו-3 (עמ' 57 ש' 28-30; עמ' 58 ש' 21-22).

יש לציין כי לא זו בלבד שעדות זו אינה מתיישבת עם עדות השוטרים המתארים קטטה בין כל המעורבים, אלא ניכר כי נאשם 1 מבקש לגונן על נאשמים 2 ו-3 שכל הנראה הגיעו למקום על מנת לסייע לו בעימות למול המתלונן ואיסמעיל.

באופן זה, ועל מנת לטשטש עובדה זו, מציג נאשם 1 כאילו הנאשמים 2 ו-3 הגיעו למקום באקראי, כאשר

נאשם 3 הסיע אותו למקום כיוון שנזקק להסעה, ונאשם 2 הגיע למקום מיוזמתו כיוון שהיה באזור ולא בהתאם להוראתו של נאשם 1 (עמ' 57 ש' 16-20).

לטענת נאשם 1 לא זו בלבד כי באירוע **גנב** המתלונן את המשאית בניגוד להנחייתו והתכוון לנסוע עמה לביתו באבו גוש, ואף **פגע** במשאית נוספת בה נהג נאשם 2 כנ"ל, אלא שכשבוניים שלושה עובר לאירוע היו מספר מקרים בהם נחשד המתלונן **במעשי מרמה שונים** ובחלקם נתפס אולם ביקש להמשיך לעבוד תוך הבטחה שלא יעשה בעיות (עמ' 57 ש' 5-9, 12-13; **ת/3** ש' 2-3, ש' 5).

חרף האמור, משברר במשטרה -התברר לו כי בסופו של יום הוחלט להגיש כתב אישום כנגדו ואירוע הגניבה והנזק נזנחו (עמ' 59 ש' 29-31).

נאשם 2

נאשם 2 הינו חברו הטוב של נאשם 1, שאף עובד אצלו כנהג משאית בחברה (**ת/4** ש' 1).

מעדותו של נאשם 2 עולה כי נאשם 1 התקשר אליו במהלך יום העבודה, בעת שהיה בדרך לפרוק משאית באזור האירוע, עדכן אותו אודות סירובו של המתלונן לבצע הובלה נוספת ולהחזיר את המשאית למושב ירחיב, וביקש כי יעצור את המשאית של המתלונן (עמ' 60 ש' 7-10; **ת/4** ש' 2-3).

לטענתו של נאשם 2, תוך כדי שיחה עם נאשם 1, הבחין במשאית המתלונן (עמ' 60 ש' 12), אולם משניסה לחסום את נתיב נסיעתו -עקף אותו המתלונן בנתיב הנסיעה הנגדי במהירות גבוהה, ופגע במשאיתו של נאשם 2 (עמ' 60 ש' 12-15; **ת/4** ש' 4-5).

בשלב זה מעיד נאשם 2, בדומה לעדותם של המתלונן ואיסמעיל, כי התקשר למתלונן ושאל לפרט התנהגותו, והאחרון- אמר לו כי לא יתערב, החלו ביניהם חילופי קללות והמתלונן אף איים עליו כי 'יזיין אותו ואת נאשם 1' וניתק את השיחה (**ת/4** ש' 5-7; עמ' 60 ש' 17-20), ולא כפי שתיאר המתלונן כאילו הוא איים עליו כך (עמ' 61 ש' 3-4).

לאחר שהתקשר לנאשם 1 ועדכן אותו אודות השיחה האמורה עם המתלונן, שמע כי נאשם 1 דיווח למשטרה והבין כי המתלונן ברח לצומת תפוח (**ת/4** ש' 7-8), הגיע נאשם 2 בעצמו לצומת, ירד על מנת לדבר עם המתלונן (עמ' 60 ש' 22-26), ומעיד על עצמו כמי שהיה **בסערת רגשות** בשלב זה (**ת/4** ש' 9-10).

עם זאת, השוטרים במקום אמרו לו לא להתקרב למתלונן והוא כיבד את הבקשה ועמד בצד (עמ' 60 ש' 26-27; **ת/4** ש' 10-11).

יש לציין כי מדו"ח הפעולה שערך גיל חיימי עולה כי נאשם 2 הגיע למקום בקללות וניסיון להתקרב למתלונן, אולם הוא והשוטר יקיר מנעו זאת ממנו (ת/5), ואף מדו"ח הפעולה של יקיר עולה כי נאשם 2 הגיע לצומת תפוח והחל להתקרב בצורה מאיימת למתלונן והוא והשוטר גיל חיימי נאלצו לחצוץ ביניהם ולהרחיקו מעט מהמקום (ת/1).

בהמשך, משהגיעו למקום נאשמים 1 ו-3, מעיד נאשם 2 בהתאם לגרסתו של נאשם 1 כי נאשם 3 הלך להחנות את הרכב ונאשם 1 דיבר בינתיים עם השוטר גיל שעדכן אותו בדבר פרטי האירוע.

בשלב זה מעיד נאשם 2 כי המתלונן ואיסמעיל התקרבו לנאשם 1 בקללות ואיומים והחלו דחיפות בין איסמעיל, המתלונן ונאשם 1 (עמ' 60 ש' 28-31).

משראה נאשם 2 כי מתפתחת קטטה- נכנס לקטטה על מנת להפריד ביניהם ותוך כדי כך- קיבל ממישהו מהניצים אגרוף ובעיטה (עמ' 60 ש' 31-32), בעוד שבמשטרה מייחס זאת לאיסמעיל (ת/4 ש' 20-21).

יש לציין כי בניגוד לגרסתו של איסמעיל- נאשם 2 מכחיש כי היה לו חלק פעיל בתקיפת המתלונן (63 ש' 1-2), מכחיש שבעט במתלונן, מכחיש שנתן מכות לאיסמעיל (ת/4 ש' 20-21) ועומד על כי נכנס בין נאשם 1 לאיסמעיל על מנת להפריד ביניהם בלבד (עמ' 61 ש' 5-6).

עוד עולה מעדותו של נאשם 2 כי בעת שניסה להפריד- הגן על עצמו מפני התקיפה בכך שהתכופף, הסתיר עצמו וסובב את פניו (עמ' 62 ש' 6-7, ש' 9), ומתאר איסמעיל נתן בעיטות ואגרופים לנאשם 1, ועל כן הפריד ביניהם, ואילו המתלונן לא היה שם (עמ' 62 ש' 13, ש' 15-16).

למותר לציין כי גרסתו של נאשם 2 במשטרה שונה בתכלית.

מגרסתו של נאשם 2 במשטרה, אותה אישר נאשם 1 בבימ"ש (עמ' 58 ש' 29-32), עולה כי משהגיעו נאשמים 1 ו-3 למקום, החל נאשם 1 להתווכח עם המתלונן ואיסמעיל (ת/4 ש' 11-12), החלו קללות ואיומים כלפי הנאשמים, ופתאום המתלונן ואיסמעיל התקרבו אליהם במהירות בכוונה לתקוף אותם והנאשמים נאלצו להגן על עצמם עד שהשוטרים הפרידו ביניהם (ת/4 ש' 11-13).

זאת ועוד, לשאלה מי נתן את המכה הראשונה ענה נאשם 2 במשטרה כי איסמעיל והמתלונן הם שהגיעו באלימות (ת/4 ש' 16-17), ולשאלה אם הכה את המתלונן-ענה כי הגן על עצמו כיוון שהייתה מהומה (ת/4 ש' 18-19), באופן הסותר את גרסתו הנ"ל לפיה רק הפריד ולא הכה מי מהם.

נאשם 2 שולל שראה את המתלונן נופל על הרצפה ושולל כי שמע אותו אומר שידו נשברה בגלל הצעקות שהיו במקום (עמ' 61 ש' 7-8, ש' 10), אך מודה כי בתום האירוע ישב המתלונן על הרצפה (עמ' 61 ש' 12, ש' 20).

דברים אלה סותרים את גרסתו במשטרה לפיה מסר לגבי המתלונן כי "ראיתי שהוא נפל" (ת/4 ש' 23).

כשבפי נאשם 2 אין הסבר לסתירה מהותית זו (עמ' 61 ש' 21-22).

יש לציין כי בהתאם לניסיונותיו של נאשם 1 לגונן על נאשמים 2 ו-3, כך מגונן נאשם 2 על נאשם 1 באומרו כי לא ראה מה היה חלקו בקטטה ומה עשה כיוון שניסה להפריד (עמ' 62 ש' 2-3), אולם מעיד באופן מגמתי כי ראה רק את חלקו של איסמעיל (עמ' 62 ש' 17-18).

לא זו בלבד שמדובר בגרסה בלתי סבירה ומגמתית במטרה להסתיר את חלקו של נאשם 1 באירוע, אלא שאף נסתרת נוכח עדותו של נאשם 2 עצמו, לפיה היו איסמעיל ונאשם 1 - **צמודים** (עמ' 62 ש' 20).

לאור האמור, וככל שהיו השניים צמודים במהלך הקטטה, אין הגיון וסבירות בגרסה לפיה יודע להעיד רק אודות חלקו של איסמעיל, בעוד חלקו של נאשם 1 "נעלם מעיניו".

לא זאת אף זאת, אלא שאף חלקו של נאשם 3 "נעלם" מעיניו של נאשם 2, כשלטענתו לא ראה את נאשם 3 במהלך חילופי המהלומות בין איסמעיל לנאשם 1, אלא רק בתום האירוע (עמ' 62 ש' 21-28), באופן שאינו מתיישב עם גרסת השוטרים.

נאשם 3

נאשם 3 הינו חבר ילדות של נאשם 1, הם גדלו יחד במושב ירחיב, ומתגוררים במקום עד היום (עמ' 63 ש' 28-29).

מגרסתו של נאשם 3, חברו של נאשם 1, עולה כי ביום האירוע אסף את נאשם 1 ברכבו והסיע אותו לבקשתו לצומת תפוח, ובדרכם לשם - עדכן אותו בדבר הסכסוך שהתגלע בינו לבין המתלונן על רקע ענייני עבודה (**ת/2** ש' 4-5; עמ' 63 ש' 9-11, ש' 13-14).

מעדותו עולה כי בהגיעם לצומת תפוח ירד נאשם 1 מהרכב, והוא החנה את הרכב בצד (עמ' 63 ש' 13).

כשירד מהרכב - ראה את נאשם 2 והלך לכיוונו, ובטרם הספיק לעשות דבר מה- פרצה קטטה בין נאשם 1 לאיסמעיל והמתלונן, והשוטרים הפרידו ביניהם (**ת/2** ש' 5-6; עמ' 63 ש' 16-18).

אליבא עדות נאשם 3 בבימ"ש, ראה את איסמעיל מרים ידיים על נאשם 1, כשנאשם 2 כאמור היה בקרבת האירוע (עמ' 64 ש' 2).

יש לציין כי גרסתו **במשטרה** שונה מנ"ל, לפיה כשהגיעו וראו את נאשם 2 עם השוטרים - לקח את נאשם 2 כדי להרגיע את הרוחות בחזרה לכיוון הרכב והמתלונן ואיסמעיל קיללו אותו בערבית והם לא התייחסו והלכו, אך השניים באו אליהם ופתאום הנאשמים מצאו עצמם באמצע המהומה (**ת/2** ש' 6-9).

לטענתו במשטרה -נגע במתלונן רק במטרה להפריד ביניהם אך לא תקף (ת/2 ש' 11-12).

נאשם 3 מכחיש כי בעט במתלונן בעודו על הרצפה (עמ' 63 ש' 19-20, ש' 24), מכחיש כי צעק "מי רוצה לקבל מכות?" בהגיעו למקום (עמ' 63 ש' 21-22), ומכחיש כל מעורבות בקטטה, מכחיש כי נגע במתלונן (עמ' 64 ש' 21-22), כיוון שלטענתו הגיע בחלקו המאוחר של האירוע ורק משך את נאשם 2 הצידה כיוון שהשוטרים כבר הפרידו את המעורבים והרחיקו את נאשם 1 מהם (עמ' 64 ש' 3-5, ש' 13).

משנשאל לפרש הסתירה בין הנ"ל לבין גרסתו במשטרה, לפיה נגע במתלונן רק במטרה להפריד ולא תקף (ת/2 ש' 11-12), בשונה מגרסתו הנ"ל בבימ"ש, הכחיש כי נגע במתלונן וכלל לא התקרב אליו אלא רק משך את נאשם 2 (עמ' 64 ש' 14-16).

יש לציין כי טענה זו לפיה משך את נאשם 2 הצידה אינה מתיישבת עם טענתו כי נאשם 2 לא היה מעורב בקטטה (עמ' 64 ש' 26-27), שכן אלמלא נאשם 2 היה מעורב בקטטה - מדוע היה צורך למשוך אותו הצידה? לנאשם 3 הפתרוני.

זאת ועוד, בעדותו במשטרה ובבימ"ש מעיד נאשם 3 כי למעשה אינו יודע להבדיל בין המתלונן לאיסמעיל באירוע (ת/3 ש' 18-19; עמ' 64 ש' 22, ש' 15-16), וכי הוא לא ראה מי התחיל בקטטה ולא שם לב מה היה חלקו של איסמעיל אך "הבין" כי הוא הכה את נאשם 1 (ת/2 ש' 14-16).

כפי שהעיד נאשם 2, אף נאשם 3 מאשר כי ראה את המתלונן על הרצפה בתום האירוע, לאחר שהפרידו בין המעורבים (עמ' 64 ש' 21; ת/2 ש' 11).

יש לציין כי גיל חיימי בעדותו מקעקע כליל את גרסאותיהם של נאשמים 2 ו-3 בכל הנוגע לטענה כי הגיעו על מנת להפריד בין הניצים בקטטה, כמו גם טענת הנאשמים כי האחרונים לא היו מעורבים בקטטה כלל, הוא מכחיש זאת במפורש ומעיד כי הנאשמים היו מעורבים ביחד עם המתלונן ואיסמעיל בקטטה ואיש מהם לא הגיע במטרה להפריד (עמ' 49 ש' 18-21, ש' 23-26).

יש לציין כי בדומה למתלונן ואיסמעיל - אף בעדותם של הנאשמים ניכרת מגמה ברורה של מזעור חלקם באירוע, וצמצום חלקם של נאשמים 2 ו-3 ע"י נאשם 1 (ככל הנראה מתוך רצון לגונן עליהם).

7. לאחר שנדרשתי לכלל העדויות כמפורט בהרחבה כנ"ל - הגעתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לקבוע כל ממצא עובדתי באשר לסדר התרחשות האירועים כמפורט בכתב האישום - ונותר ספק בליבי, שלא הוסר, באשר למיוחס לנאשמים בו.

עם זאת, עדויות עדי התביעה, לרבות השוטרים, מצביעים על ביצוע עבירת תגרה ע"י הנאשמים, על פי סעי' 191 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, וניתנה להם במהלך שמיעת הראיות הזכות להתגונן בנוגע לאפשרות הרשעתם בביצועה.

ברי כי על רקע הסכסוך שבין הצדדים - הגיעו הם לזירת האירועים טעונים וכעוסים והתפתחו קללות ודחיפות הדדיות ביניהם, במהלכן אף נפגע המתלונן אך לא ניתן לקבוע מעל לכל ספק סביר באשר לאופן קרותה.

המתלונן ואיסמעיל הגיעו לזירה לאחר שהמתלונן פגע בנהיגתו ברכבו של נ'2, השתמש ברכב הנאשם 1 בלא רשותו בדרכו לביתו - ובניגוד להנחיה שקיבל, באופן המצביע על התנהגות אלימה ומפרת חוק.

ברי כי התלהטות האוירה הביאה את כל הצדדים לכדי תגרת ידיים, כשלא הוכח מעבר לכל ספק סביר - מי החל בה.

7. עדויות השוטרים היו מהימנות עלי (כשבנוגע לשוטר יקיר שוכנעתי כי ריחוקו ממרכז האירועים הביאו לסבור, כי נאשם 1 יזם פגיעה במתלונן), עדויות הניצים נגועות באופן מובהק בסתירות כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין - ואין ספק כי היו דחיפות וקללות הדדיות ביניהם, באופן בו ניתן היה להרשיע את הנאשמים בתגרה, כנ"ל.

עם זאת, לא הובא בפני כל טעם באשר לאי העמדתו לדין של המתלונן בעבירות בהן הודה - שבל"ר ופגיעה ברכב בו נהג נאשם 2.

כן, לא נחקר כדבעי חלקו של איסמעיל באירוע האלים שהתרחש בזירת האירועים.

בנסיבות אלה - אני סבורה כי יש בכך אכיפה בררנית שרירותית המצדיקה את זיכוי הנאשמים אף מעבירת התגרה, כנ"ל.

8. בכל הנוגע לאיומים מיוחסים לנאשמים 1 ו-2, הרי שהשתכנעתי כי מדובר בצבר אמירות שהינם בבחינת ספק איומים - ספק גידופים שהוטחו באופן הדדי ע"י הצדדים, כשהמתלונן ואיסמעיל אינם טומנים ידם בצלחת, ובנסיבות אלה אינם מקימים את יסודות עבירת האיומים.

9. **בנסיבות אלה הריני מזכה את הנאשמים מהעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.**

10. **זכות ערעור תוך 45 יום.**

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ו, 28 ספטמבר 2016, במעמד הנוכחים